

DE ZAPRO
TELEPORTER

en andere
verhalen

DE ZAPRO-TELEPORTER
en andere verhalen

COAB 2019

1. Het Meisje in de Kelder
2. De Rotterdamse Soldaat
3. De Rotterdamse Soldaat II
4. De Amsterdamse Soldaat
5. De Almeerse Soldaat
6. De Vogels van Moeder Afrika
7. Arabisch Amalgaam
8. Hiep Hoera en de Stemmenhekser
9. Medusa
10. Suzie
11. Een Vreemd Verhaal
12. de ZAPRO-teleporter

Het Meisje in de Kelder

Jork mocht van zijn moeder niet bij de kelders komen, helemaal onder de flat. Er scheen daar een meisje te zijn wat haarzelf telkens in de brand zette en ook sneed ze haarzelf voortdurend met een groot slagersmes en begon dan hysterisch te lachen. Zodra mensen haar probeerden te helpen dan vaagde ze weg. Ze dachten dat het een spookverschijning was of een overledene. Maar de verhalen erover maakte het jongetje nieuwsgierig. Ook zijn klasgenootjes hadden het er vaak over. Het meisje heette Mariëtte. Ook zij zouden haar weleens gezien hebben. Zijn klasgenootjes woonden in andere flatten en daar werd ze soms ook gezien bij de kelders. Omdat het een groot probleem was zorgde de stad ervoor dat Mariëtte haar eigen kelder kreeg. Maar nog steeds ging ze vaak voor haar kelder staan, en stak haarzelf in de brand of begon haarzelf te snijden totdat haar witte t-shirt bloedvlekken had. Men besloot zo ook de kelder van Mariëtte in te richten. De mensen legden er een bed in, een oud kastje, een stoeltje, en wat nieuwe kleren, maar het meisje scheen zich daaraan niet te storen en bleef haar kunsten vertonen.

'Ze mag mijn kamer wel hebben, mama,' zei Jork. 'Misschien is ze wel verdrietig.'

'Dat is heel lief van je, Jork, maar waar moet jij dan slapen ?' vroeg moeder.

'Ik slaap wel op een matras,' zei Jork.

'Ze is veel te gevaarlijk, Jork,' zei moeder. 'Dat kunnen we echt niet doen.'

'Dan ga ik wel op het zolder slapen,' zei Jork.

Jork bleef maar doordrammen, totdat moeder er niet meer tegen kon en zei : 'Okay, Jork, maak je kamer maar in orde voor haar, dan ga ik nu naar haar kelder toe om haar te zeggen dat ze kan komen.'

Na een tijdje kwam moeder met het meisje binnen. 'Dit is Mariëtte,' zei moeder. Het was inderdaad een spookverschijning. Ze was half doorzichtig. Jork had haar nog niet eerder gezien, alleen er verhalen over gehoord. Ze zou ook zo kunnen verdwijnen.

'Gelukkig geen messen en lucifers, hoop ik,' zei Jork.

'Nee, die heeft ze achter gelaten,' zei moeder.

'I ... ik kan het niet,' zei het meisje, 'en begon weg te vagen.'

'In ieder geval heb je het geprobeerd,' zei moeder tegen Jork.

Midden in de nacht werden ze wakker van kabaal. Het meisje was teruggekomen en klopte op de

deur, en riep : 'Kom dan lafaard, dan zullen we vechten, en dan zal ik je aan mijn mes rijgen en in de fik steken. Dan zullen we barbecuen vannacht. Vind je dat niet lekker, Jork ?'

Vader ging naar buiten en er was niemand. De volgende nacht was ze er weer. Ze daagde Jork uit.

Mensen begonnen allerlei cadeau's in haar kelder te leggen, maar niets scheen te helpen. 'Wat wil je dan, Mariëtte ?' begonnen mensen te vragen. Maar Mariëtte zei niets.

Toen Jork wat ouder was geworden mocht hij wel naar de kerkers en hij kwam het meisje daar vaak tegen. Ze sneed in haarzelf en stak haarzelf in de fik, en soms daagde ze hem uit te vechten, zoals vroeger, maar meestal verdween ze snel weer. Hij had erge medelijden met het meisje. 'Wie ben je ?' vroeg hij telkens als hij haar zag. Ze zei dan niets.

Op een dag was Jork afgestudeerd en werd schoolmeester. Eén van de kinderen die hij les gaf had het telkens over het meisje. 'Misschien wil ze wel in de natuur zijn ?' vroeg het kind. De schoolmeester schudde het hoofd. 'Dat hebben we geprobeerd, maar dat wilde ze ook niet.'

'Ook niet in een tuin ?' vroeg het kind. Weer schudde de schoolmeester het hoofd.

'Maar waarom is ze dan zo ?' vroeg het kind.

'Niemand weet het,' zei de schoolmeester. 'Waarschijnlijk is er iets heel ergs gebeurd waardoor ze zo is geworden.'

'Zoals een brand ?' vroeg het kind.

'Misschien,' zei de schoolmeester.

En telkens kwamen er nieuwere generaties, maar het meisje in de kelder sprak niet over haar zelf, en werd ook maar niet ouder, en deed nog steeds dezelfde kunsten. Kinderen daagde ze uit, en maakte ze bang. Het was een groot probleem in de stad. Zij wilde niet geholpen worden. Op een dag was er een fluitspeler in de stad, en hem werd gevraagd of hij er niet wat aan kon doen. Al spelend op de fluit ging hij naar haar kelder toe. Toen het meisje het geluid van het fluitspel hoorde bleef ze ineens stokstijf staan. Haar mes gleed uit haar hand en ook haar lucifersdoosje liet ze vallen. 'Kom maar, kom maar,' zong de fluitspeler, en het meisje ging met de fluitspeler mee die haar leidde tot buiten de stadspoort. Toen ging hij met haar door velden en dalen, en niemand heeft hen ooit nog teruggezien.

De Rotterdamse Soldaat

'Het interesseert mij allemaal niet, mevrouw, ik heb al teveel voor mijn kiezen gehad. Ik ben de dood al vele malen gestorven, dus het zal mij niet meer deren. Als ik val, raak ik de grond toch al niet meer, mevrouw. Het is allemaal routine geworden,' zei de Rotterdamse soldaat in de tram. 't Is toch zo ? Het is er toch allemaal al ingeramd ? Niemand kijkt er meer van op, mevrouw. Als je nou zestien of zeventien jaar zou zijn, mevrouw, kijk, dan was het wat anders, maar ik zit al meer dan twintig jaar in het vak. Ik heb alles al meegemaakt, mevrouw, ik draai mijn hand er niet meer voor om. 't Is toch zo ? Kijk als je nou echt over heel veel jaren geleden praat en je bent piepjong, en je hebt nog niks meegemaakt, ja, dan is het andere koffie, dan is het anders, maar met mij, mevrouw, het kan me allemaal geen worst meer schelen. Ze doen maar, ze hebben het altijd al zo gedaan, dus laten ze het rustig door doen, geen kip die er meer om kraait. We zijn het allemaal al gewend, helemaal doodgedraaid, allemaal routine, mevrouw, allemaal routine. Die van ons nog komen zijn allemaal robotten, mevrouw, wij hebben dit kunstje al zo vaak gedaan. We kunnen het slapend doen. Kijk, als je nou over echt heel lang geleden praat, ja, dan is het anders, maar nu zijn we even vele jaren verder, hè, dat maakt een groot verschil, mevrouw, groot verschil. 't Interesseert me niet meer. Ik voel me als een bouwvakker die telkens hetzelfde huis bouwt. 't Is allemaal hetzelfde, niemand kijkt er meer van op. Echt mevrouw, moet u een paar dagen met me meekomen, en dan kent u het liedje wel. Ik heb er allemaal geen zin meer in, ik heb het wel gezien, maar ik doe het gewoon. Wat moet je anders, mevrouw ?'

'En hoe lang heeft u in Joegoslavië gezeten tijdens de oorlog daar ?' vroeg de vrouw die tegenover hem zat in de tram.

'Drie maanden, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik kreeg daar al snel een relatie met een vrouw die nog wel erger was dan de oorlog. Ik heb zowel op het strijdveld gewerkt als in het ziekenhuis. Ik was daar ook voor haar. Ik streed ook voor haar, maar ze ging overal rondbazuinen dat ik in een inrichting zat, mevrouw. Moet een mens maar tegen kunnen, mevrouw, maar zo langzamerhand kan ik tegen alles, mevrouw. Ik heb veel meegemaakt, mevrouw, ik ben erin gehard.'

'Hadden jullie ruzie ofzo, of was je er te weinig voor haar ?' vroeg de vrouw.

'Er was oorlog, mevrouw, ik was daar niet op vakantie,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik was daar om levens te redden, ook het hare. Ik moest er vaak op uit, en daar kon ze niet zo goed mee leven. Maar als ik er was hadden we vaak ruzie, mevrouw.'

'Ik ken zulke types,' zei de vrouw. 'Ze draaien alles om. Als je te dichtbij komt, dan is het 'kip ik heb je.' Het worden ook wel Aldebaranse vogels genoemd.'

'Aldebaranse vogels ? Wat zijn dat, mevrouw ? Ik heb daar nog nooit van gehoord, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat.

'Het komt uit een boek,' zei de vrouw. 'Aldebaranse vogels, ze kunnen je beste vrienden zijn, maar de dag erna zijn het je ergste vijanden. Ze doen zich zo zacht en teder voor, zo zwak en fragiel, maar raak ze niet aan, want dan zijn ze ineens de sterkste leeuwen, en ze zullen geen medelijden met je hebben. Ze vertellen je hun problemen, en smeken je om hulp, maar als je ze aanraakt dan ben jij ineens wat zij waren. Het zijn aasgieren, en je betaalt altijd een hoge prijs voor wat ze je geven.'

'Dat komt me bekend voor, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Je slaat de spijker op z'n kop. Ik

ben Joegoslavië na drie maanden uitgevlucht, niet om de oorlog, maar om haar, mevrouw. Stuur me de oorlog in, laat me werken in het ergste ziekenhuis, laat me afdalen in de diepste put om mensen eruit te redden, maar stuur me niet terug naar zo'n vrouw, mevrouw. Ik heb er nog steeds nachtmerries van.

De tram stopte. 'Ik moet er hier uit,' zei de vrouw.

'Nee, alsjeblieft, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Blijf nog even zitten. Dan kunnen we nog even kletsen, mevrouw. Laat me niet in de steek, want door het u allemaal te vertellen lijkt het wel alsof ik er weer middenin zit.'

'Het is een tram, geen café,' lachte de vrouw.

'Aljeblieft, mevrouw,' smeekte de Rotterdamse soldaat. Maar de vrouw stond al buiten, en de tram reed verder.'

De Rotterdamse soldaat vloekte. 'Waarom moet ik toch altijd mijn hele ziel en zaligheid aan iemand vertellen? Ze geven er toch geen stuiver om. Aldebaranse vogels had ze het over? Volgens mij was zij er ook één. Aasgieren zijn het. Ze laten je niet eens uitspreken. Ik was nog lang niet klaar.'

Opeens werd de Rotterdamse soldaat van achteren op zijn schouder getikt. Hij keek achterom en zag een rokende man met een hoed op en een krant bij zich. 'Kunt u even niet zo vloeken en schelden?' zei de man. 'Ik probeer rustig mijn krantje te lezen en ik heb zo werk te doen. U zit hier niet in een café.'

'Oh, nog zo'n Aldebaranse vogel,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Goed dat ik het weet, maar als het oorlog is hoef je niet bij mij aan te kloppen.'

Bij de volgende halte stapte de Rotterdamse soldaat uit, en liep door de stad, terwijl hij boos tegen van alles aantrapte. 'Moet ik weer net hebben, moet ik weer hebben,' zei hij. Nog steeds vloekte en schold hij. 'Ik kan een mens hier niks zeggen, allemaal Aldebaranse vogels, allemaal aasgieren.'

Hij ging een café in en begon zich vol te zuipen. Hij bleef maar aanpraten tegen de barman. Die werd er natuurlijk ook voor betaald, en die zei telkens maar: 'Ja ... ja.'

Toen de Rotterdamse soldaat over zijn Joegoslavische vriendin begon zei de barman: 'Ik had ook eens zo'n vrouw. Ze hebben nooit genoeg, zijn nooit tevreden. Er blijft niets meer van je over.'

'Hoe heb je het overleefd?' vroeg de Rotterdamse soldaat.

'Vluchten,' zei de barman. 'Wat kan je anders doen? In zo'n oorlog kun je niet vechten.'

'Nee, inderdaad,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ze mogen me in elke oorlog gooien, maar sommige vrouwen zijn erger dan honderden oorlogen bij elkaar.'

'Ik zou geen risico meer nemen,' zei de barman. 'Als je je beroep liefhebt, dan is dat je vrouw.'

'Goed punt,' zei de Rotterdamse soldaat.

De barman keek hem geheimzinnig aan, ging toen even naar de keuken, en kwam toen terug met een boek. 'Een boek over de Aldebaranse vogels,' zei de barman. 'Het zijn mythische vogels, trickster vogels, die een mens plagen totdat de mens zijn ware liefde heeft ontdekt, niet in een

persoon, maar in het beroep, de levenstaak van de mens. Daartoe dienen dus de Aldebaranse vogels, opdat de mens zijn doel zal vinden. Je mag het wel van me lenen.'

En zo kreeg de Rotterdamse soldaat het boek mee, en ging fluitend naar huis. Onderweg zag hij wat leek op Aldebaranse vogels, maar hij glimlachte gewoon. Hij ging er niet op in, want hij wist waar het op uit kon lopen.

De Rotterdamse Soldaat II

'Ik zeg niks meer, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat in de tram. 'Ik praat niet meer. Er zijn hier allemaal Aldebaranse vogels die zitten te loeren, die aasgieren. Ik heb altijd iedereen geholpen, mevrouw, stond altijd voor iedereen klaar, maar als je dan zelf eens iemand nodig hebt, dan zijn ze er niet, dan is niemand thuis en heeft niemand tijd, mevrouw. Ik zou eigenlijk een toren tot de hemel moeten bouwen, mevrouw, en dan volgt iedereen maar die mij wil volgen, mevrouw.'

'Vergeet dan niet eerst de toren naar beneden te bouwen,' zei de vrouw die tegenover hem in de tram zat, 'de aarde in, zodat ook alle moddermannen zoals jij die zich in de aarde verscholen houden met je mee naar boven kunnen.'

'Moddermannen ?' zei de Rotterdamse soldaat. 'Zeg, gaan we beledigend doen, mevrouw ? Ik heb het weer getroffen, hoor. Ze zijn erweer : de Aldebaranse vogels. Ze zitten hier tegenover me.'

'Nou ja, ik bedoel met moddermannen degenen die bang voor het leven zijn geworden en niks meer durven te zeggen, geen contacten meer durven te maken met anderen uit angst pijn gedaan te worden,' zei de vrouw. 'Ze gaan de aarde in om een schuilplaats te zoeken en laten zichzelf niet meer zien. Ze zijn er nog wel, maar hun harten zijn gesloten.'

'Ja, ja,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Mij uit mijn tent proberen te lokken, hè ? Nou, dat gaat mooi niet door. Ik ben niet zo iemand die zichzelf zomaar voor de leeuwen werpt, mevrouw. Ik ben niet achterlijk. Waar doen we het tegenwoordig nog voor, mevrouw ? De mens is ondankbaar. Het is toch nooit genoeg. Nee, we moeten het met minder doen, mevrouw. Er zit niks anders op.'

'Bouw jij je torentje naar de hemel maar,' zei de vrouw. 'Ik ga straks lekker in mijn achtertuin zonnen. Glaasje erbij, tijdschriftje, en dan ga ik daarna lekker kletsen met de buurvrouw over van alles wat ons dwars zit, en ook over van alles wat ons niet dwars zit, en dan hebben we jou niet eens nodig, modderman.'

'Pffft,' zei de Rotterdamse soldaat verontwaardigd. 'Als de oorlog komt, weet je ook dat je bij mij niet aan hoeft te kloppen.'

'Er komt geen oorlog, modderman,' zei de vrouw. 'De enige oorlog die er is is in je eigen hoofd, jij

en je Aldebaranse vogels. 't Lijkt wel een syndroom.'

'Ik heb in de oorlog gevochten, mevrouw, opdat u hier nu veilig kunt leven,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Een beetje respect voor je militaire medemens. Je mocht ze nog eens nodig hebben, je weet maar nooit, mevrouw.'

't Enige wat ik nodig heb is een goede buurvrouw, dat is beter dan een verre modderman die zich in de aarde verschuild,' zei de vrouw.

'Twee pond konijnenkaas bij de bakker, u bazelt maar wat,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik laat me niet uit de kast lokken door zo'n Aldebaranse vogel als u. Ik houd mijn kaken flink op elkaar. Van mij krijgt u niets, want ik weet precies waar alle informatie naartoe gaat : naar uw buurvrouw, die natuurlijk ook in het complot zit.'

'Wat voor complot ?' lachte de vrouw.

'Tegen uw militaire medemens, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat.

'U ziet ze vliegen,' zei de vrouw. 'U bent zwaar paranoïde. U zou uzelf moeten laten opnemen in het ziekenhuis om u te laten nakijken, opdat uw niet-militaire medemens geen overlast van u heeft.'

'Maar dan moet u ook niet komen aandraven als het oorlog is, mevrouw, want dan zijn we er niet,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Dan zijn we aan het sjoelen en tafeltennissen in het ziekenhuis, mevrouw. Allemaal uw schuld. U maakt uw militaire medemens gek.'

'Dat is dan mooi geregeld,' zei de vrouw. 'Er komt geen oorlog. U zit iedereen maar bang te maken. Ga wat leuke dingen doen.'

Boos ging de Rotterdamse soldaat de tram uit. 'U zult geen last meer van uw militaire medemens hebben,' zei hij nog boos. Hij liep de straten over en schopte tegen alles aan wat los en vast zat. 'Hoe krijgen ze het toch altijd weer voor elkaar, die Aldebaranse vogels. Nu heb ik weer mijn ziel en zaligheid lopen uitstorten. Alsof ze je de woorden gewoon uit je trekken. Bah.'

Hij ging een café in om zich vol te zuipen. 'Zegt u het maar, waar heeft u last van ?' vroeg de barvrouw.

'Van Aldebaranse vogels mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Overal lopen ze te loeren op mijn bloed, halen het bloed onder mijn nagels vandaan, mevrouw. Aasgieren zijn het.'

'Tja, die zitten hier veel,' zei de barvrouw. 'Daar hebben we gelukkig onze sappen voor. Meer drinken, minder denken, minder praten.'

'Precies,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Spreken is zilver, zwijgen is goud, drinken is platina, en erop los schieten is de hemel. Ik heb mijn torentje gebouwd.'

'Nou ja, teveel drinken is natuurlijk niet goed, en schieten al helemaal niet,' zei de barvrouw.

'Zeg, gaat u ook al beledigend doen naar uw militaire medemens, mevrouw ?' zei de Rotterdamse soldaat aangebrand. 'Gaan we roet in het eten gooien ? Ik heb in de oorlog gewerkt, mevrouw. Ik zal het echt wel weten wat goed is en wat niet goed is. En beledig mijn torentje naar de hemel niet.'

'Er zit hier een zekere grens aan het drinken,' zei de barvrouw. 'Boven die grens mogen we het niet

toestaan en gaat er een slot op, en schieten doen we al helemaal niet. Als u wilt schieten dan gaat u maar naar de dartshoek, of naar de gokautomaat.'

'Gokautomaat?' zei de Rotterdamse soldaat. 'U bent natuurlijk op mijn geld uit. Weer een Aldebaranse vogel geschoten. Het was goed raak. Het was me een genoeg, mevrouw.'

'Beter te gokken dan te schieten,' zei de barvrouw. 'Schiet maar met geld, dan hebben anderen er ook wat aan.'

'Ah, bent u er zo één?' zei de Rotterdamse soldaat.

'Met geld krijg je alles van een mens gedaan,' zei de barvrouw, 'vertrouw daar maar op. Voor niets gaat de zon op.'

'Ik ben niet zo rijk, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat, 'en geluk is niet te koop. Het houdt altijd ergens op, en hoe hoger je hebt gebouwd, hoe harder je valt.'

'Dan heb je het niet goed gedaan,' zei de barvrouw.

'Oh, dus ik sta oog in oog met een specialist?' vroeg de Rotterdamse soldaat. 'Leg uit dan.'

'Hoeveel betaal je ervoor?' vroeg de barvrouw.

'Ik heb geen rooie stuiver meer,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik heb alles opgezopen.'

'Een onderpand dan,' zei de barvrouw.

De Rotterdamse soldaat gaf haar zijn horloge. 'Nou, zeg op,' zei hij.

'Luister,' zei de barvrouw. 'Ik ken een liedje en dat gaat zo :
Geef het leven een kans, gooi het maar op de bank,
Rente is nooit te duur, grijp je kans, grijp je kans.'

Wat ik daarmee bedoel is, dat je in het leven niet alles als een dolle zot moet gaan besteden, maar je moet het naar de bank brengen om te sparen, ook al is het weinig, en dan krijg je vanzelf rente. Vele beetjes maken veel, en dat geeft ook weer veel rente. Dat moet je eigenlijk met alle dingen doen. Het heet het minimalisme, dat je alles opspaat, je woorden, je gedachten. Je leeft zuinig, en dan wordt je daar ook weer voor betaald. De Aldebaranse vogels komen opdat een mens dit zal leren, en om een mens van dit principe niet te laten afwijken. Dat is het ware drinken. Je drinkt zo van de hemelbron.'

De barvrouw gaf hem zijn horloge terug en een zoen op zijn wang. 'Dit is je rente al,' sprak ze. De Rotterdamse soldaat is toen hemels dronken naar huis gegaan.

De Amsterdamse Soldaat

'Het is allemaal ijdelheid, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Waar doen we het allemaal voor ? We zoeken allemaal onze zogenaamde vijanden te doden, en we vergeten dat we aan onszelf moeten sterven. Wij zijn zelf onze ergste vijanden, ons ego, onze verbeeldzucht en ijdelheid. De mens houdt van sprookjes, mevrouw, van spiegeltje, spiegeltje aan de wand, ik ben het mooiste van het land. Ik weet altijd alles beter, mevrouw, daar gaat het de mens om. Het is allemaal ijdelheid, mevrouw. We kunnen wel opstappen. Waar is de liefde vandaag de dag nog, mevrouw ? De mens wil gezien worden, het gaat allemaal om geld en roem. We kunnen wel ophouden, mevrouw. De mens doet het allemaal om gezien te worden, laten we eerlijk zijn, mevrouw.'

'Waren de moddermannen er nog maar,' zei de vrouw die tegenover hem zat in de tram. 'Die nog in de grond groeven, hun linkerhand niet lieten weten wat hun rechterhand deed, de hongermannen, die zichzelf niet vetmesten met onnuttige en overbodige rijkdom. Ze gaven het liever aan een arme die niets had, en daar liepen ze niet mee te koop. Ze deden het niet om bekend te worden, om als een held geloofd en geprezen te worden. Ze deden het in het verborgene, en ontweken alle hooggeplaatsten. Ze leefden in de aarde.'

'Zo is het, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik ben blij dat er nog mensen zoals u zijn, mevrouw.'

'Bijna niet meer,' zei de vrouw. 'Je hebt een winnend lot uit de loterij getrokken. Gefeliciteerd.'

'Ik zal u nooit meer vergeten, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik zal mijn herinnering aan u altijd blijven koesteren.'

'Die bekendheid, eer en roem wil ik niet,' zei de vrouw. 'Ik heb al spijt dat ik het je heb gezegd.'

'Zo bedoel ik het niet, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Het is maar een gebaar, een filosofie. Ik eer het principe, maar zal u waarschijnlijk straks snel weer vergeten zijn. Het leven is druk, en vloeit al gauw over in andere dingen.'

'Gelukkig maar,' zei de vrouw opgelucht, 'want ik ben een moddervrouw.'

'Dan scheiden hier onze wegen,' zei de Amsterdamse soldaat, en toen de tram stopte stapte hij de tram uit. De volgende dag kwam hij haar alweer tegen.

'Ha, moddervrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Ha, modderman,' zei de vrouw.

'Was jij gisteren niet mijn winnend lot uit de loterij ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ja,' zei de vrouw, 'maar dat was maar een moment-opname, van herkenning, niet zozeer van herinnering. Het leven gaat verder.'

'Ja, het is een modderwereld,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Maar weer een magisch moment dat ik u weer heb getroffen.'

'Vandaag weer gewonnen,' zei de vrouw, 'maar vandaag wordt altijd weer vervangen door morgen. Dat hoort bij het werk.'

'Speelt u graag in de zandbak, mevrouw?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'U speelt nogal graag spelletjes, hè?'

'Het is geen spel,' zei de vrouw. 'Het is mijn beroep.'

'Bent u filosoof?' vroeg de Amsterdamse soldaat die tegenover haar was gaan zitten in de tram.

'Psycholoog,' zei de vrouw. 'Ik help de man van de vrouw af in plaats van andersom, want de vrouw is gevaarlijk speelgoed.'

'Maar u als psycholoog bent toch geen gevaarlijk speelgoed?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ik ben de speelgoedverkoper,' zei de vrouw. 'Ik onderwijs de gebruiksaanwijzing. Ik houd me ook aan de leeftijden die op de verpakkingen staan.'

'Laat maar zitten, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik ben soldaat en modderman. Wat moet ik met speelgoed?'

'En u strijd tegen uzelf?' vroeg de vrouw.

'Dat is de grootste oorlog, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Mag ik u dan een advies geven als psycholoog?' vroeg de vrouw.

De Amsterdamse soldaat knikte.

Ze schoof dichterbij hem toe en zei in zijn oor: 'Dan bent u op het juiste pad. Ik heb daar wel speelgoed voor.'

'Welk speelgoed?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Plastik messen, bijlen, pijl en boog, handboeien, alles plastik,' zei de vrouw.

'We gaan toch geen cowboytje en indiaantje spelen,' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Nee, veel erger,' zei de vrouw. 'Er is een monster genaamd 'het zelf'.'

'Mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik heb jarenlang tegen dit monster gestreden, en het liet me verdwalen. Ik ben alles kwijt, al mijn orientatie.'

'Mijn speelgoed rekent ermee af, en geeft je een kompas,' zei de vrouw.

De Amsterdamse soldaat keek haar diep in haar ogen. 'En waar is uw speelgoed winkel?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'In mijn hart,' zei de vrouw.

'Maar daar kom ik toch nooit,' zei de Amsterdamse soldaat, 'want u bent een moddervrouw en zou mij nooit toelaten.'

'Misschien win je ooit nog eens een lot uit de lotterij,' zei de vrouw, en stapte de tram uit.

'Maar ik ben ook een modderman,' riep hij haar na.

'Waar de modder ons samenbrengt,' riep ze terug. 't Zal weer volledig toevallig zijn.'

'Wat een vreemde vrouw,' dacht hij bij zichzelf. De dag erna zag hij haar weer in de tram, maar er was een andere man bij haar.

'Zo, heb je je modderman gevonden?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Het was mijn lot uit de loterij,' zei de vrouw.

'Wanneer gaan jullie trouwen?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

De vrouw moest lachen. 'Het is maar een patient,' zei de vrouw. 'Hij moet er even op uit.'

'Op uit?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ja, leren een modderman te zijn,' zei de vrouw. 'Het is een test.'

'Dus als hij faalt, dan moet hij terug boven de grond?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Als hij faalt, dan word hij net zoals jij,' zei de vrouw.

'Nou, dat is ook niet aardig,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Dus ik heb gefaald?'

'Ja,' zei de vrouw, 'ik bood je speelgoed aan, maar je had andere dingen te doen.'

'Ik vind u maar een vreemde mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Maar ja, dat zijn de meeste psychologen. Dus cowboytje en indiaantje spelen is therapeutisch?'

'Ik ga het zo met mijn patient doen,' zei de vrouw. 'Het is symboliek. Het hoort inderdaad bij de therapie.'

'Ach, ik weet het al,' zei de Amsterdamse soldaat. 'U probeert natuurlijk klanten te werven. Ik zit hier mijn tijd te verdoen. Ik dacht dat ik met een normaal mens sprak, maar u liet mij in die waan. Dat is ook niet echt medisch verantwoord dan, mevrouw.'

'Ik heb ook nog wel medicijnen in de aanbieding,' zei de vrouw.

'Laat maar,' zei de Amsterdamse soldaat. 'De vissen willen niet bijten vandaag. Ik kan net zo goed een raam uitspringen. Ik kom weer uit bij het begin, mevrouw. Alles is ijdelheid. Mijn grootste vijand is mezelf, maar ik ben ook mijn eigen grootste vriend, dat heb ik ook wel weer in de gaten. Gegroet, mevrouw.' En zo stapte de Amsterdamse soldaat de tram uit, niet meer omkijkende. De dag erna kwam hij haar weer tegen, maar hij negeerde haar. 't Is toch altijd weer hetzelfde liedje,' dacht hij bij zichzelf. 'Niets zeggen maar. Ze zit hier voor haar beroep, niet voor mij. En trouwens

ik mag dan wel mijn eigen grootste vijand wezen, ik ben ook mijn eigen grootste vriend.'

Na een tijdje kwam ze naar hem toe in de tram en ging tegenover hem zitten. 'Heb je misschien een kwartje voor mij ?' vroeg ze.

'Oh, ben je aan de drugs ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Nee, ik heb geen klein geld voor de telefoon,' zei ze.

'Dat komt goed uit,' zei de Amsterdamse soldaat, 'want ik heb namelijk geen kwartje.'

'Het gaat om een patient die mij dringend nodig heeft,' zei ze.

'Oh, dat is helemaal mooi,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Twee vliegen in één klap dan.'

'Goed gedaan,' zei ze. 'Moddermannen zoals jou zijn er bijna niet meer. Je bent goed door de test heengekomen.'

'Ja, maar ik ben helemaal uw patient niet eens, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'U moet in de war zijn met iemand anders.'

'Nee,' zei de vrouw, 'het was jij.'

'Gaan we opdringerig doen ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'Is uw spiegeltje kapot vandaag ?'

'Nee, jij had het winnend lot getrokken,' zei de vrouw. 'Nu niet er onderuit proberen te komen.'

'Winnend lot ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'Zeg, bent u gek ?'

'Karelssen is de naam ?' vroeg ze.

'Ja, met twee s-en,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Dan zit u in het systeem,' zei de vrouw.

'Hoe komt dat ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'Ik wil eruit.'

'Ik zal u eruit schrappen,' zei de vrouw, 'maar dan mist u alle aanbiedingen.'

'Zal mij een rotzorg zijn,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik heb al genoeg aan mezelf. Ik ben geen baby-sitter, mevrouw. Daar was ik niet voor in de wieg gelegd. Ik ben hier niet om u te vermaken en liedjes voor u te zingen.'

'Een echte modderman, ik kan niks aan je kwijt,' zei de vrouw. 'Mijn taak zit erop.'

'Tot in de modder dan maar, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Tot in de modder,' zei de vrouw.

De Almeerse Soldaat

De Almeerse soldaat liep met een speelgoed geweeertje langs de huizen. Hij had ook een kar bij zich. Hij ging langs de huizen om te vragen of ze ook nog oud speelgoed hadden voor de armen. Vaak gaven mensen hem wel een tasje of zakje met oud speelgoed mee. Aan het einde van de dag ging hij terug naar zijn huisje, en zijn hele kar zat flink vol. Er kon niets meer bij. Hij zette de kar in de achtertuin neer, en begon de zakjes en tasjes naar binnen te brengen, en daar gooide hij alles op een grote hoop in de huiskamer. 'Daar zullen de arme kinderen blij mee zijn,' zei de Almeerse soldaat tegen zichzelf. Er zat ook een paarse pop tussen. Hij nam de pop in zijn armen. De pop deed ineens zijn ogen open.

'Heb je ook schoeipapier?' vroeg de pop.

'Schoeipapier?' vroeg de Almeerse soldaat. 'Wat is dat?'

'Nou, dat is heel speciaal papier waardoor de plaatjes die erop staan bewegen, als filmpjes,' zei de pop.

'Nee, daar heb ik nog nooit van gehoord,' zei de Almeerse soldaat, 'maar het lijkt me wel interessant.'

'Kijk eens tussen het speelgoed dan,' zei de pop. De Almeerse soldaat zette de pop op de bank en begon tussen het speelgoed te kijken. Er lagen ook wat boekjes tussen die hij aan de pop gaf. 'Kijk maar eens of dat schoeipapier is,' zei de Almeerse soldaat.

'Nee,' zei de pop. 'Dat is het niet. Het is heel speciaal papier. Ze hebben het in mij gestopt, en daarom kan ik bewegen en leven.'

Toen begon de pop zelf tussen het speelgoed te zoeken. 'Ik ben bang dat het er niet is,' zei de pop.

'En jij bent ook de enige pop hier die kan bewegen en spreken,' zei de Almeerse soldaat.

'Ik heb me al die tijd stil gehouden toen ik bij die anderen was,' zei de pop. 'Anders zouden ze me waarschijnlijk nooit weg hebben gedaan.'

'De arme kinderen zullen heel blij met je zijn,' zei de Almeerse soldaat. 'Dat weet ik wel zeker.'

'Nou, ik weet het niet zo zeker,' zei de pop.

'Waarom niet?' vroeg de Almeerse soldaat.

'Misschien verveelt het snel,' zei de pop, 'en houden ze meer van wat eenvoudiger speelgoed.'

'Je bent me er eentje,' zei de Almeerse soldaat. 'Ik kan je natuurlijk ook voor mezelf houden.'

'Ja, laten we vrienden worden,' zei de pop. 'Ik kan ook de afwas voor je doen.'

'Gezellig,' zei de Almeerse soldaat, 'maar ik ben wel veel weg. Ik werk voor de armen.'

'Dat kunnen we toch samen doen ?' vroeg de pop.

En zo gebeurde het. De paarse pop was wel de ster van het feestje. De arme kinderen waren heel verbaasd toen de Almeerse soldaat en zijn sprekende pop het speelgoed kwamen brengen.

'Machtig,' zei een klein jongetje. 'Ik wil later ook poppenmaker worden om zulke poppen te maken.'

'Daar heb je schoeipapier voor nodig,' zei de pop. 'Dat groeit aan de bomen in Poplaarsia.'

'Waar is dat ?' vroeg het jongetje.

'In Afrika ergens, maar ik weet niet waar,' zei de pop.

De arme kinderen waren allemaal erg blij, en de pop schonk ook limonade voor hen in.

Toen de Almeerse soldaat en zijn pop weer weg zouden gaan waren de arme kinderen erg verdrietig. Ze hadden geen vader en moeder meer, en zouden graag mee willen. 'Weet je wat,' zei de Almeerse soldaat. 'Spring allemaal maar in de kar, dan gaan we langs de huizen om te vragen of er nog een plaatsje voor jullie over is.' De paarse pop liep voor hen uit, en de Almeerse soldaat trok de kar voort. Hij had nog steeds zijn speelgoed geweepte bij zich. Telkens als de paarse pop ergens aanbelde, dan waren de mensen zo verbaasd, verwonderd en verblijd dat ze maar wat graag een kind wilden adopteren. En zo werd de paarse pop de grootste held die Almere ooit gekend heeft, en natuurlijk de Almeerse soldaat waar het allemaal mee was begonnen. Er werden van beiden een standbeeld gemaakt, maar zowel de paarse pop als de Almeerse soldaat wilden niets van de roem weten, en zijn toen beiden de grond onder gegaan om als moddermannen te leven, en niemand heeft hen ooit nog teruggezien, maar velen volgden sindsdien wel het grote voorbeeld wat ze ooit gegeven hadden.

Einde

De Vogels van Moeder Afrika

Hij kwam aan de deur, en gaf mij eieren van vogels van Moeder Afrika.
We mochten niet spreken, alleen maar fluisteren, maar niet veel.
Hij draaide om alles heen.
Hij was door haar gezonden.

Als de eieren uitgebroed waren, dan zou ik de vogels moeten voeden en opvoeden, en dan zouden zij ons terugbrengen tot moeder Afrika.

Moeder Afrika droomt,
De watervallen, rivieren en zeeën stromen uit haar lichaam,
Zij brengt de genezing der volkeren.

Hij kon dingen alleen maar half zeggen, en vaak al helemaal niet.
Ik herkende hem. Hij was hier al eens eerder geweest.
Hij bleef zo vaag mogelijk. Het was te gevaarlijk. We werden afgeluisterd.

Alles was hier ingenomen door een vreemde religie.
De mens was ontvoerd, weg van Moeder Afrika.
Overall was afluister-apparatuur. Overall was ontploffingsgevaar.
Het was een criminele religie. Het had alles ingenomen.
De mens moest de leiders van deze terroristische religie aanbidden.

De man was een Afrikaanse vogel. Hij moest wel in een mens veranderen, anders zou hij neergeschoten worden.
Even later kwam hij binnen, en veranderde hij weer in een vogel. Hij zou de eieren uitbroeden.

Het was eigenlijk al door het uitbroeden dat alles begon te veranderen.
Er kwamen warme golven van de eieren af, en de kamer veranderde in de natuur.
Iets in mijn hersenen veranderde, en ik bevond mezelf op de grote Afrikaanse vogel die over een reusachtige zee vloog. Deze zee kwam voort uit Moeder Afrika die droomde.

En ze had ook een eiland gedroomd. Alles was ineens anders. Mijn zicht veranderde weer, en ik stond weer bij de deur, en de man stond voor de deur met zijn eieren. Ik knipperde met mijn ogen. Hij fluisterde wat, maar ik kon het niet verstaan.

'Alles gebeurt maar half,' fluisterde hij toen. 'Alles wordt in de gaten gehouden, en alles wordt afgeluisterd. Wat ik je geef zal je leren dromen. Het zijn de items van een spel die de weg zullen wijzen door de steden. De items wijzen de steden aan.'

Ik keek naar de eieren, en plotseling waren het boeken. Toen moest hij echt weg.

Ik bad tot de dromende Moeder Afrika. Ik zag de stromen van de watervallen, de rivieren en de zeeën uit haar stromen. Zij was hier, met mij, maar alles was maar half. Ik begon toen de boeken te lezen, maar ze werden weer tot eieren. Ze moesten uitgebroed worden, en de vogels moesten gevoed en opgevoed worden. Ik moest de eieren beschermen. Ik was de bewaker van de eieren.

Ik was me bewust van de opdracht, en besepte dat het bij het spel hoorde. Ik zag uit naar de

Afrikaanse vogels. Zij zouden ons over de woeste zee van het halve brengen.

Een vreemde religie heerste hier, waarin geen plaats was voor Moeder Afrika. Er mocht niet gesproken worden over de armen. Dat ik het toch had gedaan had me in de grootst mogelijke problemen gebracht, en daarom had Moeder Afrika haar vogel gezonden.

ARABISCH AMALGAAM

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoeg meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheïstische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeën. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten

tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een stroomtocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creëren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons seksueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden: het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet: die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeldt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direct een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten

amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnoutsen zijn naam veranderen in Van Aernoutsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi's, maar de bezetting door de nazi's is groter dan ooit, door de medi-nazi's, de psychinazi's en de nazi's van de mond, de orale nazi's. En dit is dan ook de drie-eenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi's fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicaliën die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kandidaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltrerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet scherpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die scherpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

28 Januari 1971

De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de 'Baas in Eigen Mond' beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingssoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de farmaceutische industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingssoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat

tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

3 Januari 1980

Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturalistisch. Tutuc richt de Naturalistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die wordt gezien als sexuele onderdrukking en het creëren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

28 Augustus 1981

Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze

de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariërs proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo'n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma's. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma's aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

2 Augustus 1982

Grillen zijn 'in'. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op praktische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariërs dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als 'traditie' werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariërs hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak: 'Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.' Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de carnivore problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturalistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt waarin iedereen betrokken werd, en de vegetariërs zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we 's nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridderpantser. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturalistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overal waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscènes. Ik kwam dicht bij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van adel. Alles was rust hier en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was van haar leeftijd. Ik zei : 'Ga je gang.' Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we 's nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik begon een nieuwe hoofdstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijds-verschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdam. Het had een beetje een pseudo-religieuze-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden,

want we scheelden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengte-verschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouwe Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn? Zou daar wat mis zijn gegaan? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet: Beide vrouwen waren als etalage-poppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina's waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren kinderloos, ontdaan van hun seksualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

‘Zouden dieren zich ook zo voelen?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

‘Ja,’ zei mijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil: een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man? En met welke redenen? Voelt ze zich bedreigd door de man? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat: afgehakte koppen van bizons staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creëren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem: ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop?’

‘Zei jij dat?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Oprassen,’ schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden: Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het beest blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het

nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een jaloerse God, een erfenis, van lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimenis, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was snel opgebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad, kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal, lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuw witte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de dropverkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuw witte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten

vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaer die vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spoten vuur, en lieten de korallen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland, waar de prinsessen en prinses van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen slee waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongehadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrederijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door

de stad heen, en dan komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouwe Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzieken. De dokters zien niets op hun foto's. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndrooms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo'n doortrapt systeem opboksen? Een kind heeft geen diploma's, geen zegeltjes, maar mag deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt? En waar is Bert Ootjes?

Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingredienten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestraft. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse

praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. 'Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,' klaagde een oud mensje. 'Ja, ik ook,' sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beleed, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twifelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo'n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de zwanen op te vangen: de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van: van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

'IJs?' vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

'Siroop erbij?'

- Ja, die rode

'De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.'

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Arabisch amalgaam ?’

- Ja, schat, die met die vogelstront.

‘Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingrediënten.’

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

‘Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.’

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

‘Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.’

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

‘Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.’

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

‘Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.’

- En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

‘Oh, heerlijk zo’n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.’

- Je hebt gelijk, ’t spijt me, zal niet meer gebeuren.

‘Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.’

- Ja, Katrijn.

‘Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop?’

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

Hiep Hoera en de Stemmenhekser

Het was een vreemde man. Hij verdraaide stemmen, daar had hij een machine voor uitgevonden. Hij was een stemmenhekser. Hij brouwde daarvoor zijn sapjes en goot ze in flesjes. Het was een vreemd reflectie-systeem. Als je een geluid hoorde dan dacht je dat het van een andere kant kwam. Zo kon hij z'n bedrog plegen. Ja, de stemmenhekser had deze flat zo gemaakt tot een kinderschool, en de kinderen werden zwaar onderdrukt. Iedereen die er woonde moest de flat verlaten. Daar had de stemmenhekser voor gezorgd.

Toen Hiep Hoera de clown daar naartoe ging met een meisje die hij kende was de stemmenhekser er niet. Misschien was hij wel op jacht naar nieuwe kinderen voor zijn school. Hiep Hoera de clown ging samen met het meisje op onderzoek uit. Er waren hier allemaal hele vreemde meesters en juffrouws die de kinderen les gaven. Uiteindelijk na lang zoeken vonden Hiep Hoera en het meisje de machine. Het leek wel op een kopieermachine. Op de machine lag een metalen blad. Op dat moment stond er iemand op het balkon. Hij had lang haar en een bril op. Het was de stemmenhekser. Hij liep naar binnen en wilde de clown aanvallen, maar de clown wierp de metalen plaat op de stemmenhekser af. De stemmenhekser werd flink geraakt, maar splitste toen en veranderde zichzelf in een slang en een oranje muis, en er was overal geblaf. 'Kill him !' riep Hiep Hoera de clown tegen het meisje. Hij had het juiste meisje hiervoor uitgekozen. Het meisje begon te stampen op de grond om de slang en de muis te vermorzelen. Toen was het eindelijk weer rustig. Je zou je afvragen : 'Wie is dat meisje ? Hoe kon zij zo'n verschrikkelijke tovenaars verslaan ?' Maar je zou je ook kunnen afvragen : 'Is de stemmenhekser wel werkelijk verslagen ?'

De clown keek naar het meisje. Zij was een robot. Hij liep toen naar de machine en schudde zijn hoofd, en begon het ding uit elkaar te halen. Toen hij daarmee begon was de flat geen school meer, maar gewoon weer een flat. 'Ik zie je wel,' zei een onzichtbare stem. Het was de stemmenhekser. 'Ik heb dan wel mijn macht verloren, maar ik ben nog steeds een stemmenhekser, en ik kan nog steeds de mens kwellen met mijn truken.'

Hiep Hoera de clown liet het in de krant zetten om alle mensen te waarschuwen, dat de stemmenhekser dan wel verslagen was, maar nu onzichtbaar in de lucht leefde om mensen met zijn

geluiden te kwellen. Hij kon nog steeds woorden verdraaien, stemmen verdraaien, zodat mensen elkaar niet zouden begrijpen en leugens over elkaar zouden vertellen. Ook zouden mensen elkaar voor iemand anders aanzien, elkaar verwisselen, alles door de war halen.

Het zat in de drankjes die de mensen nog steeds dronken. Het waren spookdrankjes. Hiep Hoera de clown ging met het meisje het bos in. Ze moesten iets anders verzinnen wat de mensen zouden kunnen drinken. De mensen dronken vreemde drankjes, en de stemmenhekser zat erachter. Hij kwam toen aan bij een sprekende braamstruik. De clown en het meisje keken er wel van op. 'Dat zulke dingen vandaag nog gebeuren,' zei de clown. 'Ik had er eens ergens over gelezen, maar ik weet niet meer waar.'

'Goedendag,' had de braamstruik gezegd. De clown vertelde toen het hele verhaal van de stemmenhekser. 'Tja,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier helemaal alleen op een heuvel. Wat kan ik doen?'

'De mensen drinken verkeerde drankjes,' zei de clown, 'spookdrankjes. Ze moeten iets anders drinken.'

'Teveel bramensap is ook niet goed,' zei de braamstruik.

'Ben je de enige die spreekt van de struiken,' vroeg de clown, 'of zijn er meer.'

'Ik weet het niet,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier maar alleen. Maar wat ik wel weet is dat in het diepste van de aarde onbekende groentes groeien, en ook op de bodem van de zee. Daar zou je heel goed sapjes van kunnen brouwen om de mensen te herstellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Hiep Hoera de clown zag het als een opdracht, en hij haalde er veel meer van zijn robotten bij om het werk te doen. En zo werd de stemmenhekser steeds meer teruggedreven.

Einde

Medusa

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. ‘Dit is het rijk van de dood,’ zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik 's nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het

zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en hehoudend. Ze staart in de spiegel. 'Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,' zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. 'Ho, doe normaal,' zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. 'Slapen ?' vraagt ze.

'Nee, dank je, ik heb net geslapen,' zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

'Waar kom je vandaan ?' vraagt de vrouw van de zolder.

'Vanuit de tuin,' zeg ik.

'Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?'

Ik knik.

'Zo'n zoet-bitter iets,' zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. 'Waar ben ik ?' vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. 'Ik wil niet meer terug,' zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. 'Ik ben een vergiftigd mens,' zeg ik. 'Een dwaallicht, een pop.' Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. 'Goed spul van de bomen,' zei ze. 'Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.'

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

'Ik ben de maker van de tuin,' zegt ze plotseling. Ik schrik. 'Hoe kun je zoiets maken?' vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. 'Wat is er aan de andere kant van de tuin?' vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. 'Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,' schreeuwt ze.

'Is dit de oorlog van de feen,' vraag ik, 'of van de indianen.' Ze grijpen elkaar in de haren. 'Uit dat licht,' roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. 'Thee?' vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepof en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. 'Je moet goed eten, jongen,' zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. 'Ja dieper, dieper,' dacht ik. Ik

wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kon je de tuin bezaaien en besproeien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltes, gezet op oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad?’ vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijk aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de

dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten ? Waren wij de vruchten van deze tuin ?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd ?’ vraag ik.

‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij

uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote hapen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

‘Dodelijk is het,’ zeg ik. ‘We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.’

‘Kijk naar hen door het glas wijn,’ zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. ‘Wat een vertoning,’ zeg ik. ‘Dit is toch niet meer normaal.’

‘Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,’ zei oom Joop.

‘Kom op, nu weten we het wel,’ zeg ik. ‘Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.’

‘Nee hoor,’ zegt de dochter van de graaf. ‘Dit is de oerbron, de big bang.’

‘Als je je maar niet verroert,’ schreeuwt tante Connie. ‘We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbested,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m'n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. ‘Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,’ zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. ‘Leuk,’ zei ik. ‘We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.’

‘Houd je mond,’ zei tante Connie. ‘Jij bent ook niet een van de braafsten.’ Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. ‘Zie,’ riep tante Connie. ‘Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.’ Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. ‘Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,’ zei hij. Ik had nog nooit zo'n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We

blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden ? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijn door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoenendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijn door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijn in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. 'Bedrieger,' roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verward. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. 'Kijk, die kan vliegen,' zegt er een. 'Een truc,' zeg ik. 'Leer het me,' zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijn in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. 'Mag ik in jullie geloven,' vraag ik. 'Ik wil ergens in geloven.'

- Wij geloven in de dominee.

'Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven ?'

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

'Ik geloof in je.'

- Wat moet ik nu doen ?

'Vlieg met me mee.'

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direct aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbidding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te

liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinsen op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespottung. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. ‘Open de poort,’ roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. ‘Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,’ zei ik. ‘Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borstestruiken.’ Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhok laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de notenindustrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in

allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Suzie

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijktbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf. Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan

me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen. 'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak: 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze. Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevluht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bos-fanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn, jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat?' vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze, 'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam?' zei ik. 'Wie ben je?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reeenkind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een kluiif,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenueanceerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.' 'Wat als ze me hier komen halen?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze. 'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes? Je bent een beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk?' 'Nou, je kwam me anders wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat. 'Hoe kom jij hier binnen?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddellijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen?' 'Okay, maar ik vind het

niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkbleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo ? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven ? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je ?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan ?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geveerd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij ?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie ?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn ?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen ?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan ?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geïnitieerd, en zo zal jij ook geïnitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt ?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet ?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu één van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Een Vreemd Verhaal

Iedereen heeft zo zijn eigen spookhuizen in het leven. Ik noem ze ook wel "nachtmerrie-huizen", en sommige nachtmerries kunnen zo erg zijn dat je er niet eens over kan praten of wil praten.

Soms kunnen nachtmerries zelfs niet opgeschreven worden, en als ze dan opgeschreven worden, dan komen ze in veel gevallen in een persoonlijk archief. Een voorbeeld hiervan is een dagboek.

Er rust een grote geheimzinnigheid op dagboeken, en vaak wil de eigenaar ook niet dat het gelezen wordt. Soms lezen mensen dagboeken van anderen en hadden dat achteraf liever niet gedaan.

Dat kan ook met sommige boeken zijn. Soms heb je gemengde gevoelens over een boek, en had je bepaalde dingen niet willen lezen. Bepaalde andere dingen kunnen dan juist weer heel belangrijk zijn, en daarom gooi je het ook niet weg, en belandt het in het archief.

Zo kunnen uitgevers ook een archief hebben met boeken die belangrijke inhoud hebben maar die niet rijp of geschikt zijn voor publicatie. Zo'n archief hebben wij ook. Als ik dan door de boeken van dat geheime archief blader dan jaagt het me de stuipen op het lijf, en tegelijkertijd opent het wonderbare werelden voor mij.

Het zijn boeken die niet in deze wereld thuishoren, en die ook zeker niet zijn geschreven voor het grote publiek. Het zijn beschrijvingen van nachtmerries, maar dan op zo'n manier dat het spookhuizen zijn, gesloten spookhuizen dan, en dat is maar goed ook.

Eén zo'n boek, en ik kan het me nog herinneren als de dag van gisteren, ging over een professor die wel een heel bijzondere spelcomputer had gemaakt ... Ik zal er een beetje omheen praten, en de kernen van het boek niet opnoemen, want het zijn hoge graads nachtmerries. Alleen al het lezen van het boek is een herinnering die ik niet meer weg kan wissen. Het was een hele verheldering, die zo diep ging in de demonologie dat ik me kon voorstellen waarom dit boek in het geheim archief terecht was gekomen. Ze moesten wel een groot vertrouwen in mij hebben dat ook ik de sleutel mocht dragen van dit archief.

In ieder geval ... In dat boek bezocht iemand die professor ... En dat ging zo :

"Op een dag bracht ik een bezoek aan de professor. De professor was net bezig een nieuw drankje te maken. Hij liet mij een ondergrondse lift van teleportatie zien. De lift kon tot erg diep reiken. Het diepste punt leidde tot ..."

En toen volgde er de naam van een planeet.

"Vanaf het balkon kon je een prachtige natuur zien. Professor Rood Barenhout liet mij ook allerlei

machines zien, en voertuigen.

Hij liet mij ook veel wapens zien, vooral zwaarden die gestoken waren in doodskoppen als hun schedes.

Professor Rood Barenhout had een rode spelmachine gebouwd.

Hij sprak dat het een soort spookhuis was.

Ik keek hem aan met opgeheven wenkbrauwen.

Hij vertelde dat een ieder die in de machine zou stappen tijdelijk zijn geheugen zou verliezen over het feit dat het maar een spelmachine was.

Ik had eigenlijk helemaal geen zin om een spookhuis binnen te gaan.

Mijn leven was al zwaar genoeg.

Hij liet me de machine zien, een gigantisch rood ding met rails en een soort auto.

Het was allemaal zwaar technologisch.

Hij drukte op een knop en er was allemaal stoom.

Toen liet hij mij de computer schermen zien in de auto, die heel wonderlijk waren.

Ik kon mijn leven zien, en die waren als autobanen.

Ik zag die autobanen op het scherm dwars door mijn leven heen, als rode zachte stralen, die ook zacht zoemend geluid gaven.

Ik vroeg me af hoe de machine zomaar mijn leven tevoorschijn kon halen.

Misschien tapte het van mijn geheugen.

De professor drukte weer op wat knoppen op een soort tankpomp computer naast de spel-auto. We gingen beiden in de auto zitten. Ik keek bijna gehypnotiseerd op de schermen. Dit was mijn verleden. Ik begon enthousiast te worden, maar nog steeds met een zekere terughoudendheid.

‘Het is om te leren,’ sprak professor Rood Barenhout.

‘Ja, ja,’ zei ik. ‘Je mag me echt wel laten zien hoe het werkt, maar dan stap ik ook weer uit.’

‘Natuurlijk,’ zei de professor. ‘Je wordt echt niet gedwongen.’

Weer drukte hij op wat knoppen, ditmaal in de auto zelf. Ik bleef kijken op de computer. Ik zag de vriendinnen die ik in mijn leven had gehad, en ook wat nare gebeurtenissen, en de autobanen gingen er dwars doorheen. Onderaan het scherm was een soort auto met een groot dashboard.

‘Dit is groots,’ sprak ik. ‘Maar wat is hier nou zo eng aan ? Ik ben wel verbaasd dat die nare gebeurtenissen in mijn leven nu gewoon op het scherm staan, maar die auto rijdt er gewoon doorheen.’

‘Blijf kijken,’ sprak de professor. Ik bleef kijken op het scherm, en de gebeurtenissen begonnen te veranderen in een tekenfilm. Mijn hele verleden begon te veranderen in een tekenfilm.

‘Ik vind dit wel mooi,’ sprak ik.

‘Het probleem is ...’, sprak de professor, ‘dat de spelmachine nog niet af is. Ik heb testers nodig. Dan kan ik zien waar ik het moet veranderen en bijstellen. Ik bied je vijf miljoen.’ Ik keek hem met grote ogen aan, en weer met opgeheven wenkbrauwen. ‘Ik kan het geld wel gebruiken,’ sprak ik, ‘maar is dat gevaarlijk, zo’n test? Ik bedoel: Wat gaat er met mij gebeuren?’

‘Het is niet zonder risico’s,’ sprak de professor.

‘Wat zijn de risico’s?’ vroeg ik. Ik voelde me bijna als een stuntman als ik er aan dacht.

‘Ik kan daar niet teveel over zeggen,’ sprak de professor. ‘Het is een experiment, en het kan flink traumatisch zijn, maar het is maar een spel. Het is niet echt, alhoewel je tijdelijk je geheugen verliest over dat het maar een spel is.’

‘Dus ik kom er gewoon levend weer uit, en krijg te horen dat het niet echt was, zodat ik het weer kan vergeten of misschien met andere ogen kan bekijken?’ vroeg ik.

‘Precies,’ zei professor Rood Barenhout.

‘Klinkt goed,’ zei ik. ‘En ik heb wel zin in een uitdaging zoals dit, als het voor de vooruitgang van de wetenschap is heb ik het er zeker voor over, en die vijf miljoen is mooi meegenomen.’

‘Maar vergeet niet dat het een spookhuis is,’ sprak de professor serieus.

‘Wat houdt dat in?’ vroeg ik.

‘Je gaat verschrikkelijk getest worden,’ sprak de professor, ‘maar het is voor een goed doel, inderdaad voor de vooruitgang van de wetenschap.’

‘Bliksems,’ zei ik. ‘Waarom moet je hier zo vaag over doen?’ zei ik.

‘Omdat het nog niet af is,’ sprak de professor. ‘Ik weet nog niet helemaal wat er mis kan gaan.’

‘En je wil het zelf niet testen?’ vroeg ik.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de professor. ‘Dat zou levensgevaarlijk zijn, want ik moet juist de machine in de gaten houden en de knoppen bedienen wanneer dat nodig is, en kleine aanpassingen maken. Stel dat de machine op hol slaat, dan ben ik er in ieder geval nog om alles tot orde te brengen.’

‘Nou, dat is een geruststelling,’ sprak ik, ‘maar wat als jou iets overkomt, of je verliest de macht over de machine?’

‘Daar ga ik niet vanuit,’ sprak professor Rood Barenhout. ‘Ik heb veel ervaring met dit soort machines, en stel dat ik tijdelijk de macht zou verliezen dan doe ik er alles aan met mijn kennis om de macht weer terug te krijgen. Dat is gewoon een kwestie van tijd dan.’

‘Nou, lekker,’ sprak ik. ‘Nu begrijp ik waarom je er vijf miljoen voor vraagt, want waarschijnlijk staat mijn leven ook nog op het spel.’

‘Alle machines zijn zo gebouwd dat mocht het uit de hand lopen dan na bepaalde tijd zal de machine zichzelf uitschakelen,’ sprak de professor. ‘Oververhitting bijvoorbeeld zal de machine al na tien minuten uit zichzelf stoppen. Verder heeft alles zo zijn risico’s, binnen bepaalde grenzen natuurlijk, maar toch vind ik daarom de vijf miljoen redelijk. Doe er iets moois mee,’ sprak professor Rood Barenhout, en liet mij de cheque zien van vijf miljoen.

‘Ik ben erg nieuwsgierig geworden, professor,’ sprak ik. ‘Laten we maar direct beginnen. Ik kan eigenlijk niet meer wachten.’

‘Goed,’ sprak professor Rood Barenhout. ‘De auto zal door de machine het gebouw verlaten, en zal je naar huis brengen. Zodra je uitstapt zal je tijdelijk totaal vergeten zijn dat je hier was, en dat je aan het spel deelneemt. Je zal naar de winkel gaan voor wat boodschappen, en daar zal je iemand tegenkomen die hele verhalen aan je begint op te hangen, verhalen die herkenning bij je zullen oproepen uit je eigen leven. Klaar?’

‘Zo klaar als het maar kan,’ sprak ik. Ik kon het eigenlijk niet geloven, en dacht dat het ook allemaal gewoon onzin kon zijn, maar nu wilde ik het toch echt weten. Ik zou nooit meer zo’n kans kunnen krijgen.

Professor Rood Barenhout stapte uit. ‘Daar gaan we dan,’ sprak hij. Hij deed de deur van de auto dicht, en begon te typen op het toetsenbord van de tankpomp. Rode lampen begonnen aan te gaan die zacht, waterig licht begonnen te verspreiden, en die begonnen zacht te zoemen.

‘Het is een groot voorrecht,’ sprak de professor. ‘Jij zal de geschiedenis herschrijven. Het zal een mijlpaal in je leven zijn, en in de algehele evolutie van het bestaan, en’

Maar ik kon hem niet meer horen. De auto was al gaan starten en reed zacht zoemend de immens grote machine in. Op de weg zag ik veel mensen vanuit hun auto’s naar mij en mijn auto staren. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ik zat wel achter een stuur, maar ik hoefde verder niets te doen. De auto deed alles zelf, en daar kon ik niets aan veranderen, en dat hoefde ook niet. Tot mijn grote schrik zag ik nu een tijdje politie achter mij rijden.

Even later reden ze vóór mij, en wilden dat ik zou stoppen. De auto volgde hen en stopte. De agenten liepen naar de auto toe en rukten de deur open. ‘Wat is dit voor auto, mijnheer? Dat kan toch niet? Mag ik uw rijbewijs zien?’ vroeg één van hen. Ik haalde mijn rijbewijs uit mijn zak en liet het hem zien.

‘Kunt u even de auto uitkomen?’ vroeg de andere agent. Hij begon mij uitvoerig te inspecteren. ‘Dit lijkt een illegale auto te zijn,’ sprak de agent, ‘alsof het regelrecht van de kermis afkomt.’

Ik knikte. ‘Ik kan het ook niet helpen, mijnheer. Het is voor mijn werk.’

Opeens kwam professor Rood Barenhout door op één van de schermen. Hij begon luid te schreeuwen naar de agenten. ‘Drommelse jongens, verstoor mijn werkzaamheden niet, okay? Ik heb nu geen tijd voor spelletjes. Mijnheer heeft een belangrijke opdracht voor de vooruitgang van de wetenschap. Ik werk voor het rijk, voor het ministerie van defensie. Ik heb echt geen tijd nu voor jullie onzin, rotjongens.’

De agenten kenden hem wel, en boden hem hun verontschuldiging aan. ‘Reken het ons niet aan,’

sprak één van de agenten. ‘Wij hadden niet in de gaten dat het een auto was van u. We dachten eerst dat de auto uit de toekomst kwam, maar nu begrijpen we het.’

‘Maak geen geintjes, jongens,’ schreeuwde de professor. ‘Ik heb wel andere dingen te doen. Nou vooruit, doe jullie werk, en laat mijnheer verder met rust, anders lopen we achter op schema, en dan zal ik jullie daar duur voor laten betalen.’

‘Begrepen, professor,’ zeiden de agenten rood van schaamte, en vertrokken weer. De deur van de auto ging weer dicht, en begon mij verder te brengen naar huis."

Dit was een stukje uit het eerste hoofdstuk. In het tweede hoofdstuk begint de ik-persoon :

"Ik had zware nachtmerries in mijn kinderjaren. Ze overweldigden mij, nachtmerries van grote horror en verdoemenis, vaak in de vorm van ..." en dan komt er een heel verhaal totdat de ik-persoon zegt : "Ik was bang om te gaan slapen, omdat ik wist wat er kon gebeuren." Dan komt er weer een heel verhaal totdat de ik-persoon aan het einde van het tweede hoofdstuk zegt :

"Op een gegeven moment begonnen de nachtmerries minder te worden en te verzwakken, en kwam ik langzaam terug tot mezelf. Maar overdag werd ik in mijn gedachtes erdoor geplaagd. Ik kon er niet overheen komen. Erover praten kon ik niet.

Totdat ik op een dag iemand tegenkwam met dezelfde soort verhalen."

Dit was dus wat de professor al had aangekondigd. Hoofdstuk drie gaat over die ontmoeting :

"Hij keek me aan. ‘Heus,’ sprak hij. ‘Je moet me geloven. Toen het ruimteschip kwam werden alleen een paar van ons gered. Ze brachten ons naar de aarde voor veiligheid. Nog steeds leven er velen daar op de"

En dan volgt weer de naam van die planeet ...

"in hetzelfde lot als wat mij ten deel was gevallen, en waarvan ik nu heb kunnen vluchten. Mijn bevrijders – Ik weet niet waar zij zijn. Alles wat ik weet is dat ze mij hier op aarde brachten, en toen vertrokken ze weer. Ik was de enige die ze hier hadden gebracht. De anderen namen zij met zich mee – misschien naar een andere planeet. Ik kan het niet meer. Ik kan niet terug naar de planeet waar ik vandaan kwam. Maar iets in mij wordt ertoe aangetrokken, alsof ik daar hoor. Ik heb er alles voor over dat er iemand naar mijn verhaal luistert."

‘Hoeveel geef je ervoor ?’ vroeg ik nors. Ik hield hem voor een idioot of gewoon een sluwe leugenaar om wat voor reden dan ook.

Hij keek me aan. ‘Vijfhonderd,’ sprak hij langzaam. Ik maakte een beweging met mijn hand om het aanbod af te wimpelen. ‘Te weinig,’ sprak ik. ‘Want jij wil natuurlijk dat ik iets met jouw verhaal ga doen, en dan wil jij er rijk van worden en beroemd ?’

‘Nee, nee,’ sprak hij. ‘Daar is het het verhaal niet voor. Ik heb dringend psychische hulp nodig. Ik denk dat ik één van de weinigen ben die van de"

En dan volgt de naam van de planeet weer ...

"heeft kunnen ontsnappen. Ook de slachtoffers van de

En dan weer volgt de naam van de planeet ...

"hebben die hulp nodig.'

Ik lachte hem uit. 'Ja, ja, dus jij denkt echt dat wij hier ruimteschepen hebben die naar de ..."

Naam van de planeet ...

"kunnen gaan om daar ook nog eens een oorlog te beginnen, om die zogenaamde slachtoffers te bevrijden ? Nou, kom op, wat geef je ervoor opdat ik zal luisteren naar die ellenlange onzin die je mij wil vertellen ? Maar ik zal je nu al vertellen dat ik er niet veel aan zal of wil doen.'

'Alsjeblieft,' smeekte hij bijna, terwijl hij me doordringend aankeek. 'Zeshonderd dan ?'

Ik schudde mijn hoofd. Dat ging nog even door tot negenhonderd, en toen zuchtte hij."

De ik-persoon gaat niet op het aanbod in, maar dan is er een nieuw aanbod : een bijzonder voorwerp van die planeet ...

"Ik keek ernaar met grote ogen. Het leek op een metaal wat ik niet kende, buitenaards, en ik kreeg er vreemde gevoelens van in mijn buik. Opeens was ik vol interesse. Ik griste het uit zijn hand. 'Nou, vertel op,' zei ik een beetje duizelig. Ik moest gaan zitten, anders zou ik zeker flauwvallen. 'Moet je wat water ?' vroeg hij.

'Alsjeblieft,' sprak ik ineens heel nederig, en ik begon de waarde van deze man in te zien. Hij had een tederheid over zich, en een fijngevoeligheid die ik niet kende. Plotseling zag ik hem als heel innemend. Hij gaf me wat water, en leek direkt heel bezorgd over me, alsof de aandacht voor hemzelf was verschoven naar aandacht voor mij. 'Jij hebt vast en zeker ook wel heel wat meegemaakt,' sprak hij. Ik knikte, een beetje verslagen. 'Iedereen heeft zo zijn eigen verhaal,' sprak ik.

'Kun je mij nu op waarde schatten ?' vroeg hij. 'Ik kan ook heel veel voor jou betekenen. Misschien hebben wij wel raakvlakken.' Ik knikte weer. Ik was door alles wat ik zelf had meegemaakt een heel gecalculeerd iemand geworden die alles afwoog, en die zich niet liet afschepen. Vertrouwen moest verdiend worden, maar dan nog steeds zou ik niemand echt vertrouwen. Ik keek hem aan en zuchtte. 'Jij eerst ?' vroeg hij.

'Nee,' stamelde ik. 'Ik ... ik ben al te ver heen. Ik kan daar niet eens over praten.'

Hij glimlachte. 'Dat zit diep dus. Ik voel met je mee. Misschien hebben wij meer of minder hetzelfde meegemaakt, maar dan op een verschillende manier. Het is nogal universeel.'

Ik keek hem aan. 'Nee, dat denk ik niet. We zullen ongetwijfeld unieke verhalen hebben die los van elkaar staan. Dat jij gewoon je verhaal kan doen is daar een teken van. Ik heb teveel meegemaakt. Ik kan het niet.'

'Nu moet je mij niet onderschatten,' sprak hij. 'Ik heb tijdenlang er niet over kunnen praten. Het scheelt dat ik nu op een andere planeet ben en een nieuw leven heb. Als jij op de ..."

En dan volgt de naam van de planeet weer ...

"zou zijn geweest, los van waar je vandaan kwam, dan had je misschien ook wel kunnen praten.'

Ik knikte. Daar zat wat in. Ik had ineens het gevoel dat ik wel naar een andere planeet wilde gaan, maar of ..."

En dan weer de naam van de planeet ...

"een goede keuze zou zijn ? Zijn verhaal zou dat uitmaken.

Hij keek me aan en glimlachte. Even had ik het gevoel alsof hij er niets van meende, alsof hij me bedroog, alsof hij me ergens in wilde lokken, maar toen hij weer een serieus gezicht trok wilde ik het wel proberen.

‘Okay, ga je gang,’ sprak ik.

Hij opende zijn mond, en begon te vertellen."

In het vierde hoofdstuk begint de man over de planeet te vertellen. Het waren dingen die ik nog nooit had gehoord, dingen die niet zomaar in je denken kunnen opkomen. Het valt dus ook niet te vergelijken met andere boeken. Vandaar dat het één van de indrukwekkendste boeken was die ik in het geheime archief was tegen gekomen. Hier was de mensheid niet voor klaar, en misschien wel nooit. Ook het boekenkaf was erg indrukwekkend. Als je dat in een boekwinkel zou tegenkomen dan zou je gewoon wegzweven. Het is wat geen oog ooit gezien heeft, wat in geen mensenhart is opgekomen.

Aan het einde van het verhaal zegt de man :

"Dit alles scheen voort te komen uit een orakel. Het orakel werd bewaakt door een slang. Ik had vele kronieken hierover gelezen, en ik voelde dat ik verdwaald was in dit orakel. Ik wilde losbreken, maar ik kon het niet.

Ik wist waar het orakel stond, in een ondergrondse tempel, waar markten omheen waren. Op die markten werden de kronieken verkocht. Deze boeken waren heilig en werden aanbeden. Ook het orakel en de slang werden aanbeden.

Heel ver in het verleden waren die geschriften verboden en zou je de marteldood sterven als je zo'n geschrift in je bezit had."

De man stopte met spreken. Hij had nu al een lange tijd verteld, en wat van de kronieken opgesomd. ‘Heb jij toevallig zelf ook zo'n boek ?’ vroeg ik.

Hij keek op. ‘Ik heb er eentje meegenomen van het ruimteschip.’ Hij nam een dik boek uit zijn tas met een leren koft en gaf het aan mij. Ik sloeg het open, en zag kleine letters in kolommen verdeeld over de pagina. Ik trilde een beetje. ‘Ik zou het graag willen lezen,’ sprak ik.

‘Je mag het wel hebben,’ sprak hij. ‘Ik ken het allemaal wel uit mijn hoofd, en moet er ook weer van loskomen.’

Toen begon hij me op een hele vreemde manier aan te kijken. ‘Zou jij wel op de ..."

En dan volgt weer de naam van de planeet ...

"willen leven ?'

Ik keek verbaasd. ‘Waarom vraag je dat?’ vroeg ik.

‘Laat maar,’ zei hij, terwijl zijn gezicht weer strak werd. Ik werd weer duizelig toen ik in het boek begon te lezen. De letters tolden voor mijn ogen. Er waren ook vreemde plaatjes in het boek. Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik. ‘I... ik moet zeggen dat ik weleens nachtmerries over dit soort dingen heb gehad,’ sprak ik. Hij glimlachte, maar ik kon de pijn en de angst in zijn ogen zien.

‘Wij zijn aan elkaar verbonden. Jij kent de ...”

De naam van de planeet weer ...

‘Hoezo?’ vroeg ik. ‘Ik ken absoluut de ... niet. Ik vind alleen wat herkenning in sommige nachtmerries die ik had als kind.’

Hij begon te lachen. ‘Je blijft het ontwijken, hè? Jouw vorig leven was op de ... Dat zijn dingen van vóór je geboorte. Vandaar dat je je zo voelt.’

‘Ach, wat?’ zei ik luid. ‘Hoe weet je dat? Hoe kom je daarbij?’

Hij keek me diep in mijn ogen. ‘Ik ben niet los. Ik zit nog steeds vast aan de ... Nu ik hier ben wordt ik nog steeds achtervolgd door ... Zij zeggen dat ik hier ben voor een opdracht. Er is geen ware bevrijding voor mij.’

Ik begon medelijden met de man te krijgen. ‘Doe alsjeblieft niet zo negatief,’ sprak ik. ‘Het moet nu afgelopen zijn.’

‘Nee, het is goed zo,’ sprak hij. ‘Er is geen kruid tegen opgewassen. Het is te sterk.’

Ik begon verloren voor me uit te staren. Ik wist niet meer wat ik moest zeggen. Ik voelde me alsof mijn mond was gesnoerd.

‘Ze zitten achter je aan,’ sprak hij. ‘Ze willen je terug. Ook jou stuurden ze hier voor een missie, als een zendeling.’

Ik begon te lachen. Maar toen leek het alsof ik wilde huilen. Iets had bezit van me genomen. ‘Wat heb je in mijn water gedaan?’ vroeg ik in paniek. Maar ik voelde me verzwakken en verzachten.

‘Het is te sterk,’ zei hij. ‘De ... is het tegenovergestelde van de aarde. De aarde is de spiegel-planeet van de ..., als een schaduw-satelliet.’

‘Wat!’ riep ik uit. ‘Ja, je hebt gelijk.’

‘Vertel me meer,’ zei ik, ‘want ik heb het idee dat dit me allemaal in grote verwarring stort.’

‘Ik loop er niet mee te koop,’ sprak hij. ‘Ik ben speciaal naar jou toegekomen, omdat jij de ... in je draagt. Ik ben de sleutel tot jouw ontwakking. Het is heel wetenschappelijk, heel technologisch.’

Ineens trok hij een pistool uit zijn tas, en richtte het op mij. ‘Als je nu verstandig bent, dan kom je met mij mee,’ sprak hij. Ik schrok. ‘Ben je gek geworden?’ vroeg ik.

‘Geen tijd voor analisering,’ sprak hij, en prikte met het getrokken pistool in mijn buik. Ik voelde

me even duizelig worden, en kreeg buikpijn van de spanning. 'Waar gaat dit over?' protesteerde ik. Hij begon me te duwen, en trok me toen met zich mee. Buiten trok hij me naar het bos. We moesten over een zanderig paadje, terwijl ik in de verte rood licht zag. Ik deed mijn handen voor mijn ogen. Op een heuveltje stond een soort ruimteschip. Hij duwde me naar binnen, en toen steeg het op.

Ik schold. Hij zou me meenemen naar de ... Blijkbaar had hij die opdracht. Hij zei dat ik blij mocht zijn dat ik nog leefde. In het ruimteschip zag ik nog meer van hen.

Er waren veel boeken met kronieken in het ruimteschip. Ik werd gedwongen ze te bestuderen. Ik vond in deze boeken veel herkenning. We waren op weg naar de ... Ze zeiden me dat ze me daar ergens zouden dumpen.

Ik vroeg naar het waarom, maar ze gaven mij geen antwoord. Ik had geen besef van tijd meer. Ik studeerde en studeerde maar, en sliep soms tussendoor. Mijn leven stond ondersteboven.

Na een lange tijd – ik weet niet hoelang, dagen, weken, of maanden – kwamen we aan op de ... Ergens werd ik afgezet. Toen vertrok het ruimteschip weer. Het was hier erg warm.

Ik was erg op mijn hoede. Ze hadden mij geen wapen meegegeven ..."

De rest van het boek gaat over wat hij daar allemaal meemaakt. Op een dag komt hij langs de rivier van bloed tot de zee van tranen :

"Ergens bij de zee van tranen was een tunnel die onder de grond leidde. Het liep uit op een grottenstelsel waar veel boeken waren. Al deze boeken waren gewijd. De boeken stonden vol van kronieken."

Hij werd overvallen door twee gewapende planeet-bewoners, hij werd gekooïd en moest in de boeken onder dwang studeren :

"Op de grond van de kooi lag hooi. Er was een bed en een tafeltje met een stoel. Ook was er een klein wastafeltje. Ik had drie grote boeken gekregen met leren kaften. 'We zullen je straks overhoren,' spraken de gewapende planeet-bewoners, en liepen weer weg. Ik wist dat er voor mij niets anders opzat dan de boeken te gaan lezen om er in te studeren. Eerst sloeg ik een boek open met een donkerrode leren kaft.

Ik begon te trillen. Ik voelde alsof ik mijzelf niet meer was, alsof er iets in mij was geknapt of gebroken door de spanning.

Ik begon erg te zweten en te trillen, en begon me erg moe te voelen. Ook had ik buikpijn die steeds erger werd. Het was voornamelijk de spanning in mijn buik, die mij duizelig maakte. Ik las verder en zag de plaatjes. Ik herinnerde de nachtmerries die ik vroeger had. Zij namen totaal mijn verstand over en mijn wil.

Toen ik de plaatjes zag en de teksten las leek het alsof ik bellen in mijn hoofd hoorde afgaan, alsof er iemand voor de deur stond. Ik herinnerde mij dat ik ook zulke nachtmerries had. Dan werd alles zwart voor mijn ogen wanneer ik de deur opendeed. Ik werd dan schreeuwend en gillend wakker."

Sommigen zouden het geen nachtmerries meer noemen, maar nacht terreur.

"Ik was verlamd en verstijfd van schrik. Ik deed mijn ogen dicht. Ik hoorde voetstappen. Het waren de twee gewapende planeet-bewoners die me hier hadden opgesloten. Ze bleven bij de tralies van

mijn kooi staan. ‘Je weet wat je te doen staat,’ sprak één van hen hardvochtig, opende de kooi, en ze trokken mij eruit weg. Ze trokken mij helemaal door een lange, donkere tunnel die schuin onder de grond de diepte in ging. Toen openden ze een deur met tralies. We kwamen in een halfverlichte zaal in een grot. In de verte stond een troon van een soort wit goud.

‘Laat hem dichterbij komen,’ werd er gesproken. Ze trokken mij tot voor de troon.

‘Heeft hij gestudeerd?’ vroeg degene die op de troon zat. ‘Ja,’ sprak één van de gewapende planeet-bewoners.

‘Werp hem in de vurige oven!’ riep degene die op de troon zat. Links achter de troon in de muur verscheen een groot vuur, waar een deur was. De gewapende planeet-bewoners trokken mij naar de deur, en toen het vuur verdwenen was opende één van hen de deur en duwde mij naar binnen. Ik viel in een groot gat, in een vurig ravijn, als in een put. Het was heel groot. Ik zag overal vuur, maar ik voelde geen pijn. Ik was nog steeds vallende, maar ik begon lichtelijk te zweven. Het vallen ging trager en trager, totdat ik de grond raakte. Ik voelde mij verlamd. Ik voelde me ineens heel zwaar worden, en ik kon moeilijk ademen.

Ik voelde me helemaal verstijven. Ik had toen kracht om op te staan.

Ik begon te schudden, maar ik begon meer en meer te verstijven.

Ik kwam in een eindeloze cirkel van wedergeboorte terecht.

Zachte bellen ringden, terwijl ik merkte dat ik mezelf kon loswringen van de eeuwige cirkel van wedergeboorte. Ik zag mezelf boven de cirkel zweven, in de zee. Ik zat in een soort lift.

Ik ging hoger en hoger, totdat ik in een nieuwe natuur kwam. Alle kleuren waren zacht hier, en dimensionaal. Ik kwam tot reusachtige tronen, die leken te golven, en die op en neer gingen. Ik hoorde allemaal fluitjes, zachte fluitjes, die weer plaats maakten voor nieuwe fluitjes, en telkens naar de achtergrond gingen om weer plaats te maken voor nieuwe fluitjes. De zee bruiste in mij. Zij waren deel-realiteiten. Ik kon door de dimensies heen kijken. Zij raken alles lichtelijk aan, en vertrekken dan weer. Zij zijn niet gebonden aan de vaste dimensies.

Zij leefden door zware cryptiek, als een drug.

Ik werd wakker in de spel-auto van professor Rood Barenhout, en ik herinnerde me plotseling mijn opdracht om een spel te testen. Ik was nooit echt naar huis gegaan die dag. Alles was een illusie van de rode spelmachine."

Dit is de korte boekbespreking ervan. Ik heb de zware stukken overgeslagen.

Einde

de ZAPRO-teleporter

Het probleem : de idioten.

Het was een planeet, een grote witte planeet.

Ik had de ZAPRO-teleporter gebouwd.

Ik was uitvinder.

Ook was ik crypto-linguïst.

De ZAPRO-teleporter had een ingebouwde tijdmachine.

Tijd was slechts afstand, ruimte, en kon geopend worden door cryptische linguïstiek.

Ik was taalkundige.

Ik gebruikte een Azteekse sleutel voor de teleporter : XIPE TOTEC - Thoth - Duaty - David - Dowd - DT - Idioot - DT.

Ik kwam zo op de planeet 'de Idioten'. De idioten leefden in de stad, en de idiotianen leefden in de natuur, als indianen. De idioten in de stad werden geregeerd door de tandofielen. Ook waren zij veelal op jacht naar idiotianen, en als ze een man hadden gevangen dan werd deze man onder dwang volgepompt met te diep gelegde giftige vullingen, en als ze een vrouw hadden gevangen, dan werd deze vrouw verkracht en in de gedwongen prostitutie gestopt. Ik werd gek toen ik dit zag. 'Hoe kan zo'n planeet bestaan ?' Maar ik bewonderde ook de natuur van deze planeet. De natuur was veel groter dan het stedengebied. Ik wist dat deze natuur deze planeet zou overweldigen. Ik kon dat zien op de toekomst-chip.

Ik was flink kwaad toen ik het leed zag wat de idioten de idiotianen aandeden. Ik moest nu de ingebouwde tijd-capsule tot actie brengen, de tijd machine, want zo alleen kon het opgelost worden. Ik gebruikte daarvoor weer een Azteekse sleutel : HUITZILOPOCHTLI - WITSILOPOCHTLI - WITI - vergetelheid.

De witi-vergetelheid was een onderdeel van een slaappoeder voortgebracht door de machine, en ik begon dit slaappoeder te lozen boven de natuur en het stedengebied. Het zou nieuwe dromen brengen. Maar ik viel hierdoor zelf ook in een diepe slaap, en kreeg allereerst een gigantische nachtmerrie waardoor ik door het systeem werd opgezogen. Ik kon mijn weg niet meer terugvinden, maar ik wist één ding : ik had de Azteekse code geactiveerd.

Ik werd wakker in mijn eigen kantoor waar ook anderen werkten, in mijn eigen woongedeelte. Ik was nog erg slaperig, dus ik nam een douche. Toen kwam de postbode die aanbelde, maar niemand deed open. Ze begon mijn naam te roepen, maar ik was onder de douche. Gelukkig hebben andere werkers toen de post aangenomen, en namen haar naar binnen. Ik was weer zo moe geworden dat ik alleen maar kon slapen, maar ik wist dat de post was aangekomen.

Einde